

Sygn. akt V CSK 485/06

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa P.P., J.B. i S.B.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta R. oraz Gminie R.

z udziałem interwenienta ubocznego Kompanii S.A.

o zapłatę, ustalenie i zobowiązanie

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 lutego 2007 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 25 maja 2006 r., sygn. akt [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 25 maja 2006 r. oddalił apelację J.B. i S.B. od wyroku Sądu Rejonowego w R. z dnia 22 czerwca 2005 r. Powodowie wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 398² § 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych.

Skarżący zaskarżyli wyrok Sądu drugiej instancji w takim samym zakresie, w jakim wcześniej kwestionowali w apelacji wyrok Sądu pierwszej instancji. W takim przypadku wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną nie może być wyższa niż wartość przedmiotu zaskarżenia apelacją (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 1999 r., II CZ 114/99, nie publ.). Wartość przedmiotu zaskarżenia apelacją wniesioną przez powodów J.B. i S.B. określona została na 6.000 zł. Oczywistym jest więc, że kwoty tej nie mogła również przekroczyć wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną wniesioną przez te strony. Skarżący wartość tę określili na kwotę 68.440,40 zł z naruszeniem wskazanych wyżej zasad. Działanie takie nie może otwierać drogi do skutecznego (w znaczeniu procesowym) wniesienia skargi kasacyjnej.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że skarga kasacyjna – zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. – powinna zawierać wniosek o przejęcie jej do rozpoznania i uzasadnienie tego wniosku, odwołujące się do przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sformułowanego przez skarżących ograniczyło się do lapidarnego stwierdzenia, że zaskarżony wyrok narusza w sposób oczywisty wskazane w skardze przepisy prawa procesowego i materialnego. Tak skonstruowanego uzasadnienia wzmiankowanego wniosku nie można uznać za spełniające wymagania powołanego wyżej unormowania, w którym nie

przewidziano, że oczywiste naruszenie prawa stanowi przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., do którego zdają się nawiązywać skarżący, mowa jest o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przyczynie usprawiedliwiającej merytoryczne jej rozpoznanie. Nie każde naruszenie prawa, nawet oczywiste, przesądza o zasadności skargi kasacyjnej. Przyjąć zatem należy, że skarżący nie podjęli nawet próby przeprowadzenia wyводу przemawiającego za przyjęciem skargi do rozpoznania. Tym samym skarga ta pozostaje dotknięta brakiem nieusuwalnym, skutkującym koniecznością jej odrzucenia *a limine*.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.